

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 31. kolovoza 2016. [\[Multimedia\]](#)

Milosrđe daje dostojanstvo (usp. Mt 9, 20-22)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Evandjelje koje smo slušali predstavlja nam osobu koja se ističe svojom vjerom i hrabrošću. Riječ je o ženi koju je Isus ozdravio od njezinih krvarenja (usp. Mt 9, 20-22). Probijajući se kroz mnoštvo prišla je iza leđa Isusu i dotakla se skuta njegove haljine. "Mislila je: Dotaknem li se samo njegove haljine, spasit ću se" (r. 21). Kolike li vjere? Koliku je vjeru imala ta žena! Razmišlja tako zato što je nošena velikom vjerom i velikom nadom i, uz malo domišljatosti, ostvaruje ono što joj je u srcu. Želja da ju Isus spasi je tolika da je tjera da zanemari propise Mojsijeva zakona. Naime ta je siromašna žena dugi niz godina ne samo bolesna, već se smatra nečistom jer boluje od krvarenja (usp. Lev 15, 19-30). Stoga je isključena iz bogoslužjâ, iz bračnog života, iz redovitih odnosa s bližnjima. Evandelist Marko dodaje da je išla mnogim liječnicima, razdavši sve svoje da ih poplaća i podvrgavajući se bolnim liječenjima, ali joj se stanje samo pogoršavalo. Bila je to žena odbačena od društva. Važno je promotriti to stanje – odbačenost – kako bi se shvatilo njezino duševno stanje: ona osjeća da je Isus može osloboditi od bolesti i stanja marginaliziranosti i nedostojnosti u kojem se godinama nalazila. Riječju: zna, osjeća da je Isus može spasiti.

Taj slučaj nas potiče razmišljati o tome kako se ženu često doživljava i predstavlja. Svi smo pozvani, također kršćanske zajednice, čuvati se shvaćanja ženskosti zatrovanih predrasudama i štetnih dvojbi u njezino nepovredivo dostojanstvo. U tome smislu upravo evanđelja vraćaju istini i vode oslobađajućem očištu. Isus se divio vjeri te žene koju su svi izbjegavali i pretvorio je njezinu nadu u spasenje. Ne znamo njezino ime, ali svega nekoliko redaka kojima se u evanđeljima opisuje njezin susret s Isusom ističu put vjere koji može ponovno uspostaviti istinu i veličinu dostojanstva svake osobe. U susretu s Kristom se svima, muškarcima i ženama svih vremena,

otvara put oslobođenja i spasenja.

U Matejevu Evanđelju se kaže da kad se žena dotakla Isusove haljine on se "okrenu" i "vidje" ju (r. 22), a zatim joj uputi svoju riječ. Kao što smo rekli, zbog svog stanja isključenosti, žena je djelovala potajno, iza Isusovih leđa, bila je pomalo bojažljiva, plašila se da je ne vide, jer je bila odbačena. Isus je međutim pogleda i njegov pogled nije pun prijekora, ne kaže: "Odlazi, ti si odbačena", što je isto kao da bi rekao: "Ti si gubava: odlazi!" Ne, ne prekorava. Isusov pogled je pogled milosrđa i nježnosti. On zna što se dogodilo i traži osobni susret s njom, ono što je u konačnici i sama žena željela. To znači da Isus ne samo da je prihvaća, već je smatra dostojnom toga susreta dotle da joj daruje svoju riječ i svoju pažnju.

U središnjem dijelu izvješća izraz spasenje se ponavlja tri puta: ""Dotaknem li se samo njegove haljine, spasit ću se". A Isus se okrenu i vidjevši je reče: "Hrabro, kćeri, vjera te tvoja spasila." I žena bi spašena od toga časa" (rr. 21-22). To "hrabro, kćeri" izražava sve Božje milosrđe prema toj osobi. I prema svakoj odbačenoj osobi. Koliko samo puta osjećamo u sebi da smo odbačeni zbog naših grijeha, a počinili smo ih toliko mnogo... A Gospodin nam kaže: "Hrabro! Dođi! Za mene ti nisi odbačen, odbačena. Hrabro, kćeri. Ti si sin, kćer". I to je trenutak milosti, to je trenutak opraštanja, to je trenutak uključivanja u Isusov život, u život Crkve. To je trenutak milosrđa. Danas, svima nama, grešnicima, bilo da smo veliki ili mali grešnici, ali svi to jesmo, svima nama Gospodin govori: "Hrabro, dođi! Nisi više odbačen, nisi više odbačena: ja ti opraštam, ja te grlim". Takvo je Božje milosrđe. Moramo imati hrabrosti poći njemu, moliti oproštenje za naše grijeha i krenuti dalje. Hrabro, kao što je učinila ta žena. Nadalje, to "spasenje" zadobiva mnogostruke konotacije: prije svega vraća ženi zdravlje; zatim je oslobađa od društvenih i vjerskih diskriminacija; usto, ostvaruje nadu koju je ona nosila u srcu zatirući njezine strahove i njezinu utučenost; na kraju, vraća je zajednici oslobađajući je od potrebe da djeluje potajno. A ovo potonje je važno: odbačena osoba uvijek djeluje kriomice, ponekad ili čitav život: sjetimo se ovodobnih gubavaca, pomislimo na današnje beskućnike...; pomislimo na grešnike, na nas grešnike: uvijek činimo nešto kriomice, imamo potrebu činiti nešto potajno jer se sramimo onoga što jesmo... A on nas oslobađa od toga, Isus nas oslobađa i potiče nas da ustanemo: "Ustani, dođi, na noge!", da budemo onakvi kakvima nas je Bog stvorio: Bog nas je stvorio uspravne, ne ponižene. Na noge. Ono što Isus daruje je potpuno spasenje, koje iznova uključuje ženin život u područje Božje ljubavi i, istodobno, vraća joj njezino puno dostojanstvo.

Ukratko, spasenje ženi nije donio skut haljine koji je dodirnula, već Isusova riječ, prihvaćena u vjeri, koja je kadra utješiti je, ozdraviti je i obnoviti njezin odnos s Bogom i njezinim narodom. Isus je jedini izvor blagoslova iz kojeg izvire spasenje za sve ljude, a vjera je temeljna raspoloživost za njezino prihvaćanje. Isus, još jednom, svojim ponašanjem punim milosrđa, pokazuje Crkvi put kojim treba ići ususret svakoj osobi, kako bi svi mogli ozdraviti u tijelu i duhu i povratili dostojanstvo Božje djece. Hvala!

©Copyright - Libreria Editrice Vaticana